



Reha
Muhtar

r.muhtar@gazetevatan.com

CHP'NİN BARİŞ ANKETİ...



“Yunan başbakanının, siyaset ve diplomasi danışmanı sizinle görüşmek istiyor...” demişti telefondaki Yunanlı sekreter...

- “Müsaitseniz yarın 15’te Megaro Maksimu’ya davet ediyor sizi... Bir kahve içimine...” Uzun zamandır Atina’da temsilcisi olduğum Milliyet için, Yunan Başbakanı’yla “özel bir röportaj” yapmaya çalışıyordum...

Savaş havasını kopkoyu yaşadığım günlerden daha yeni çıkmıştım...

Birkaç ay önce, gece vakti evime aynı mekanda olan büromda çalışırken, kapıyı çalıp; “buyrun gidiyoruz” diye beni götürmelerini bekliyordum...

O gece kapı çalmadı, beni ve hiçbir Türk’ü evlerinden alıp götürmediler...

Sonra bir anda hava değişti ve hiç ummadığımız bir anda güneş görünürdü Atina’nın ile Ankara’nın üzerinde...

Yunan Başbakanı’nın Türkiye ile ilişkilerden sorumlu danışmanı beni “Başbakan’ın çalışma ofisine davet ediyordu...” şimdiki...

Hosbeş sohbetten sonra, konuya girdi Rodusakis...

- “Yeni bir süreç başlatıyoruz...” dedi...

- “Bunun için İsviçre’deki Dünya Ekonomik Forumu toplantılarının yapıldığı Davos’u seçtik... Ancak dikkatli olmamız gerekiyor... Bu süreci istemeyenler iki ülkede de çok güçlü ve çok fazla...”

Heyecanlanmıştım...

“Savaş çıkıyor” derken, bir anda barışa diplomasisinin yürüdüğü anlaşılıyordu...

Savaşın sıcak rüzgarını birkaç aydır her gün her gece enseme hissediyordum...

Gecelei boyu Atina’daki evimde savaşın kitabin yazmıştım...

Gelmekte olan savaş, iki başkentini kapalı kapılarını açarak anlatmaya çalışmıştım...

Kitap piyasaya henüz çıkmıştı...

Şimdi karşımdaki adam, “Bana barışı getirmeye çalıştıklarım” söylüyordu...

Gazeteci olarak ilk haberi bana veriyor, belli ki kamuoyu oluşturmada benden barış yolunda destek istiyordu...

Ona “barış karşısında hiçbir güç, ne kadar fazla ya da aktif olursa olsun duramazlar” diye konuştum...

“Turgut Özal’ın bu barış çok fazla istediğini biliyorum...” dedim...

“Siz de istiyorsanız mesele kalmaz... Barış olur...”

Birkaç ay sonra iki Başbakan Davos’ta buluştuklarında, Rodusakis, Özal’ın danışmanı büyükelçi Cem Duna’ya, “Bu genç adam, o günlerde bu barışın olacağını söylemişti...” dedi...

Davos’ta tarihi bir otelin salonunda “barış” uğruna kadehler kalkmaktaydı o sırada...

Dün öğleden sonra CHP Genel Başkan Yardımcısı Ali Arif Özzeybek’in parti yönetimine sunduğu barış süreci anketine bakarken bu görüntü geldi gözlerimin önüne...

İÇKİ İÇENLER AZALDI...

Dün öğle saatlerinde Bebek’e gittim... Lucca’da bir iki kişiyi görecektim...

Masaya oturdum, onlar gelene kadar etrafı gözlemlemeye başladım...

Bütün masalar doluydu ve herkes yemek yiyordu... Bir iki yıl önceine kadar, böyle güneşli günlerde Bebek’i, onca mekânın merkezi yapan Lucca’da, yemeklerde mutlaka şarap kadehleri olur, yemek ertesi saatlerde öğleden sonraları ise roze şarap kovaları bulunurdu...

Dün dikkat ettim... Bunların hiçbiri yoktu...

Masalarda kola bardakları ile çoğunlukla alkolsüz içkiler ve su vardı...

Fark ettim ki, alkol tartışmalarının esas etkisi insanların algılarını yönetmede etkili olmalarıdır...

Dün Lucca’da, dışardaki masalar büyük ölçüde alkolsüzdü...

Tartışmaların yoğunluğu, bilinçaltında tercihleri belirlemeye başlamıştı...

CHP’nin yaptırdığı anket, “Türkler içinde barış sürecini destekleyenlerin oranının yüzde 50, Kürt kökenli vatandaşlarımız arasında ise yüzde 80 olduğunu” söylüyordu...

Barış böyle bir şeydi... Kimsesiz ve hiçbir şey ona kolay kolay karşı duramazdı...

Bu süreç başlarken de, çevremdeki dostlarıma; tıpkı 25 yıl önce Rodusakis’e söylediğim o sözleri söylemiştim...

- “Dünyada hiçbir güç; barışa sonuna kadar karşı duramaz...”

Bu hayatın akışına, hayatın varlığına, hayatın kendisine karşıdır...

Barışı isteyenlerin oranı yükselecektir...

Belki de çoktan bu noktanın üzerinde...

Türkiye’de “bayraklı mitinglerin nedeni”, kitlelerin barışa karşı olması değil...

Hiçbir insan barışa ila-nihayeye karşı durmaz...

Barışa karşı durmak, hayatın doğal akışına karşı durmak demektir...

Kimsesiz “süreklili ölüm” halini istemez ve seçmez...

Savaş üzerine hesap yapanlar tarihi bir yanlış işindedir...

Türkiye’nin önündeki hedef, “kardeş kavgasını bitirip, ülkenin her tarafına barışın gelmesi” için çalışmaktır...

Hayat bizden “barış” istiyor...

Bütün masalar doluydu ve herkes yemek yiyordu...

Bir iki yıl önceine kadar, böyle güneşli günlerde Bebek’i, onca mekânın merkezi yapan Lucca’da, yemeklerde mutlaka şarap kadehleri olur, yemek ertesi saatlerde öğleden sonraları ise roze şarap kovaları bulunurdu...

Dün dikkat ettim... Bunların hiçbiri yoktu...

Masalarda kola bardakları ile çoğunlukla alkolsüz içkiler ve su vardı... Fark ettim ki, alkol tartışmalarının esas etkisi insanların algılarını yönetmede etkili olmalarıdır...

Dün Lucca’da, dışardaki masalar büyük ölçüde alkolsüzdü...

Tartışmaların yoğunluğu, bilinçaltında tercihleri belirlemeye başlamıştı...

KİTAPLARLA DOLU BİR ODA...

Evimin içini 12-13 yıl önce düzenlerken, her odaya, her salona boş bulunan her yere büyük televizyonlar koymuştum...

Her yerden televizyon seyretilmiyordum...

En yeni fikirleri almalı, kendi yaratıcılığımınla sentezleyip yeni televizyon ürünleri piyasaya sürmeliydim...

Ben esasen gazeteci olsam da yaptığım meslek itibarıyla o sırada “televizyoncuym...”

Kendimi bir miktar Amerikan “starlarının” satafatlı dünyalarının “televizyon versiyonu” olarak görmekteydim...

Evimin küçücük ve sıcağı bir odasını “çalışma odam” yapmıştım...

Duvanı boydan boya kitaplarla kaplıydı...

Küçücük bir televizyon ve çalışma masası vardı...

Orada kitapların arasında huzuru bulacağımı düşünmüştüm...

Üzerinden yıllar geçti; Zaman kitapları televizyonunun fersah fersah önüne geçirdi...

Kitaplar küçük şirin odamı sığmaz oldular...

Büyük salonları arzuladılar...

Boydan boya evimin en büyük salonlarına taşındılar...

Evimin dekoru her yerden fişkıran kitaplar oldu...

Çocuklukta kurduğum “ev hayali” gerçekleşmişti...

Yaldızlı Amerikan satafatından “çocukluğumun nahif arzularına” geçivermiştim...

Sevgili Asuman ve Hüsnü Güreli dostlarımla, değerli projelere imza atan biricik kızları Yosun Güreli

- “Hayata kitabı sokmayı amaçlayan büyük bir kampanyaya başlatıyoruz...” diye mail attı bana...

- “Herkes Kitap Vakfı ilk



projesine, insanların vizyonlarının, hayal güçlerinin, zekalarının kitap okuyarak geliştiği fikriyle yol çukuyor... Kitap önyargıları azaltıyor, özgür ve özgün fikirleri çoğaltıyor... Yurt dışında metro otobüs gibi her türlü uygun mekanda kitap okumayı alışkanlık haline getirmiş Avrupalı insan modelini ülkemizde de görmek en büyük dileğimiz... Bunun için ürünleri; şehrin doğal mekanlarında kitap okuduğunu gösteren çekimler yapmak istiyor ve katkısına rica ediyoruz...” diyordu...

Hayatım kitaplarla ve oyuncaqlarla dolu bir evde, bilgisayarın başında, okuyarak, çalışarak, film seyrederek, çocuklarımla oyunlarını izleyerek geçiyordu...

Onların bilinçaltı resimlerine “kitaplarla dolu boydan boya duvarları” işleyebildiğim için mutluydum...

Biliyordum ki nerelerden geçerlerse geçsinler onlar da bir gün gelecek babaları gibi “kitaplarla kaplı bir evi” hayal edeceklerti...

Dün çekim için Bebek Kuru Kahve’ye gittim...

Yosun sordu hangi kitabı getirdiniz okumak için diye...

- “Milan Kundera’nın Kimlik kitabını” dedim...

Varolamamın Dayanılmaz Hafifliği’ni kitap okurken hissedebilmek istiyordum, güneşle pırıl pırıl parlayan Boğaz’ın yanı başında...